

blod ritur de christnas aðror. Sy Jäger Förmu.
 tet: die fünfzigsten Tage des Jahres

1008. *Sadduceerna* (*Fritänkaren*) hafva all-
haft näganting äfyllt med de Fariseer. (Don Läs
Fran.); men på framt det kommer en på att
utsträta dem ~~andra~~ lefnande Kristnarnas
som smakas bäffe för dess blyge tåg, så
och de sam. Både Fariseer och Sadduceer, (Prof-
et *Fritänkare*) viljas att, att utsträta det
förhålliga Kristna Snärmenet. Några Fri-
tänkare hafva påstått, att världen skulle
vara mycket lyckeligare, om det Kristna
snärmenet afstod från Kammrit i världen.
Andra Fritänkare hafva pått anledningen
de förfräneligen Religion, förföljerna,
att, utsläpa jelfva grunden för den Krist-
na Religionen. "Ed Abufus nam tollit ufum".
I Svenska Fjänderna Rationalisterna annan-
tikel i Kataketer och Sakramentaler lagor, men
därför på afuon feta flängor af den förfrä-
liga jelfva. (Se afuon bladet).

1809. Göngheten uppenbaras sig: Samvetet
 jagar en plikt att förhålla sig med rätt och
 orätt, med våld och lyft, att arbeta både natt
 och dag: Göngheten uppenbaras sig: Samvetet
 jagar en rättighet, att fördraga sina rättig-
 heter af den fattige, och om Samvetet jagar
 du bör hjälpa den fattige du bör icke nämna
 allt för frång och frång om du behåller
 de: ja jagde Göngheten: svar och en kärlek
 ditt eget. Samvetet, rätt, eller Guds rätt i
 Samvetet höres icke, Gär Göngheten re-
 nar: du bör taga ut din rätt, du är inga-
 runda pliktig, att tänka öfver. man jag
 svar och en ar sig själv närmast. Om
 märke den förutskottne hjälpen

hjelper den nödlidande i hemlighet, så att den
gerige och samvetslöse mannen inte får veta
det. Många föllna händer det, att hufvuden
är gerigare än mannen.

1018. Vreden döfuer Samueltet ögonblickligen,
den föne Kammer Samueltet efteråt med föne
bräffles. Samueltet har ingens talen, när det öfues
numples af den bräffande passionen. Vreden
fägl: du bör kännas, du bör flå din fiende;
men Samueltet fägl: du bör ikke kännas, ty
kändem är min fägl: Hynen, och man fägl:
vreden går ikke det gadt as; den fägl:
katers sin brader, as en mandragone,

Allt hvad menniskan gör: vredesnade,
 därför anklagas och dömdes han efteråt af sam-
 velet, men: vredens åsamblick mistas samve-
 tet all kraft att döma. I Tygskiftet afseende är
 vreden det gallblandade blodet, intaget på
 lilla hjornan; genom fihetsretningen i hjertat
 drifnes blodet med stor kraft mot lilla
 hjornan, som är samvelet organ. Samve-
 tet blir derigenom öfvermåladt af vrasio-
 nens element det fräfsande blodet, den bru-
 fande passionen öfvermålas både samve-
 tet och viljan, så att den lyttade handlar både
 samvetstätt och viljelöst. Hatet har samma
 verkan på samvetet, men lemnar befinning
 tid, så att den hatfulla handlar med befinning
 och öfverläggning, medan den lyttade
 handlar af öfverblifning. I så måtto kan ett
 mord, begått i vredesnade vara ofäktli-
 gare än det som sker med "beräddnad".

1911. Att afvunden har samma värde som på sammetet, samt hättet, nemligen, då ju de de bet bevisat i förordningen. afslutade den då ju sammetet. på måtto, att det var

finliga Elementet verkan på viljan organ, som
har medelst sinnens reaction, väckes: vil-
jan ett finligt begär, hvilket sammetet inte må-
ter öppna: d. v. Blygsamhet, skam är den
del af Rättis känslan, som trödes emot det skam-
liga, begäret öfver sin ambitionen eller resen
känslan och egenlystigheten trödes emot den
skamliga driften, trödes emot skamige kvinnas
före sitt första fall, trödes emot den brutala
mannen, som endast lyder den djurellas driften:
kvinnans motstånd har sin grund i blygsamheten
i heders känslan, i skumets kraften: Egen
rättfärdighet, i frukten på följden af den
skamliga gärningen. o. f. v. (vi tala här om en
kvinna, kvinnan är väckt); därför aftränges
han mannen ätenssamt i löfte, innan han
går sig äfvenvunnad: Men efter sitt första
fall, från fruktens öde, har kvinnans egen
kraft att få emot mannens förmanade an-
fall; synden bli då en vana, ett hemligt med-
tande jages henne, "att han förlorat sin ära"
och sin "nådan". Enedertid känner den
förnedrade kvinnan ett hemligt sammet agg,
i symmet efter sitt första fall, men har dock
inte mod att bemäna sig emot förlorenen.
1012. Kvinnans första fall, en bild af syndafallet
visar oss att det inte är viljan i akt, då sig, som
innehåller motståndens driften, mot frestelsen
utan andra bestått, som berka på viljan. Det
finliga begäret har kvinnan påstås va-
ra starkare än mannens, om för flyttat
af Passagen: åtminstone visst trödes är
kvinnans ådelsbegär stegradt: det är påstås
lika, trots på vilja hos henne att mångfald
sig af villuflöden, utan det är andra on-
skaker, som följa sig emot frestelsen

till ex. fruktan för följden, fruktan för skammen
om hon blir känd, men fruktan för nå-
got annat är en passion, som verkar på viljan
och väcker det ett begär, som tar i fruktens
det finliga begäret. Jag här sett en kvinna
i fulla nöd för samlingens kvarett, det är
en stor skam att vara hon, segrande för
enligt alla anfall på deras ära och reser, skum-
ja kallade förgång äro för dem, såliga, men
ja framt de komma till en stad kvarett skum-
men är mätlig, eller fördelas på flera, så ver-
kar exempel, eller afträngingen af degerskär-
nes skumlastet. Och då, är det fullt med
deras dygd. Så ungefärligen förhåller det
sig med den förgång kvinnans dygd. Annon-
unda är förhållandet med en väckt kvinna
hos henne ligger motståndens kraften: Sam-
velet, som verkar på viljan, och väcker af
flor för synden. Går det inte det frestelse, du
bli skamligen nämt och afvett.
A. A. Passionernas, eller det omoraliska
Elementets verkan på viljan.

1013. Egoismens verkan på viljan är Egenvilja
& § 1920 som är Guds lag, hatfullt. Denne
Egenvilja vill verket fjelf, den lätas inte
viga sig eller kufva sig af någons annars
vilja. Egenviljan visst sig tidigt hos den
färdig skidande mot föräld namn och
fd; den af följes, ålysdad emot föräld
drar, lyftad lighet emot, tvöändas och äfven-
het. Egenviljan är förmanfättningen af
alla ständande Passioner. Det är föräldt visadt
att Egenviljan be stämmer människans
moraliska karaktär. § 257. 258. 261. m. fl.).
Den motvänder Filosofi, att den "moraliska"
viljan, som är nedlagd i. Förmållan, bestäm-
mer människans moraliska karaktär.

(359). Petrelli säger: "Karaktär är viljans fasthet och beständighet, att följa bestämda grundsatser. Den är viljans ständiga habitus, men en sådan, som viljans gifver sig själv. Och för hvilken menniskan är det vanlig." Petrelli S. 70. Här är Filsofen i fara att gåsorra af luttas Egoism. Man måtte med skal fråga, inför hvilken hagne autoritet menniskan är ansvärig för den karaktär, som viljan gifver sig själv. Utan tvifvel inför den, som gifvit denna ständiga habitus. Det är viljan själv. Det är Egoismen! vore det nämligen Skaparen, som hade gifvit viljan denna ständiga habitus, då vore menniskan ansvärig inför honom, för sin moraliska karaktär, men det är utke för sin moraliska karaktär, utan det är sig själv. Menniskan har att tänka för sig sin moraliska karaktär, utan det är sig själv. Menniskan har att tänka för sig sig själv. Här har Egoismen verkligen äfverträffat sig själv.

1014. Det är förstås och främmt om hos back i
Psychologien, att betrakta viljan, som en
sjelfständigt magt i hela Personligheten
fuer. Det är endast i renlighet, fuer, som
viljan är sjelfständigt och fri. Den stände
habitus, eller den karaktär, som viljan
gifuer sig sjelf, kan endast angå ren-
hetens fuer, eller de handlingar och genom-
gå, som äro beröende af viljan. Men
uti organiskt fuer, kan viljan ikke
utträtt någonting; kan kan ikke tillin-
tel göra en enda passion; kan kan
ikke hindra onda tankar, att inflyga sig i
förståndet; kan kan ikke sjelftröna fri-
hänv onda begärelser, som inflyga

fig i viljan, eller monne dessa fyndiga begärfelser
hå enbätt: den vilja, som icke är menneiskan
egen? Då måtte kunnat betraktas och hans Frde
förvandra bevilja, att menneiskan har en
vilja, som icke är hennes egen, Har hjälper
icke att väja till det fullkomliga fjelfmede
tandet, som kan vara falskt. I många det
finnes menneiskan, som måtte tillägna sig den
onda viljan, såsom sin egen väsendliga
vilja, till ex. Antos, så gädes icke Gvankens
Dittelli eller Martenssons fattiges, som axon
utan Hattens fondrar bevid.

[illegible]

1016. Menniskor kan ikke komma Egennætt
rätt med blotta Förnuftens lys. Hvad Felafäfen
kallar Egennætt är ondskan som förfädd
ning af de lägre dygdernas brifternas, och de
bristande påskoning, som både Egennætt
förligheten och ambitionen ogillar. Dene

möt, är Filasofens moraliska, eller Sinnstättiga viljan, en sammansättning af Egenrättfärdighet och ambition, jämte Egenmyktas, hvilka passioner i det närmaste utgöra Moralfilosofens egen väsendliga vilja. Dessa passioners förliga och väsentliga vilja utgör afbrutna viljan, och utgör en vilja, som en beständ vilja, i medvetandets. Men finner denna be-
stämda och envisa eller oböjliga vilja. Ut-
stoisismen, Tankeisismen, och i allmänhet hos
alla stora tänkare, Filosofer, kjetter, Rätt-
viser, Statsmän, som här präglad af en egen
beständ karaktär, en egen beständ viljas
riktning till ett visst mål, men långt ifrån
att viljan själf gifvit dem denna karaktär,
fasthet, är det tvärt om en hägne makt,
isören och ambitionen, som hos dem blifvit
en inne lag, en princip, från hvilken de
agärna afvika. Men emellan sådana
karaktärs fasthet, som man redan finner
hos Redningar, anses för något, som
i naturligt mot de beständiga fluktuationer
i Temperamentet, hvar för andra vanliga
människas, äro utfattas, så utseer likväl som
na karaktärs fasthet och oböjliga vilja en
vis inflyttning i stad och driftsbesig. Egen
vilja hos Egois men djuriska Sjelen, fri-
ren och fjell sinnelag, som för, något
fram, och viker icke af om det är buren till
främmande. "Det rätta för det rätta skal" låter
kort, ofantligt, men när allt kommer
omkring, tarke denna Moralska storskt
vara en product af Egenrättfärdighet.
1017. Pauli Erfarenhet gifver intet stöd åt
Filosofens moraliska vilja, hvilka
han tillägnar sig. "Det goda, som jag vill

det gör jag ick, men det onda, som jag ick vill
det gör jag." Martinson säger, "ingenting är godt
utom den goda viljan". Här betraktas nu den
goda viljan, såsom en redan fullbordad ge-
ning. Men den goda viljan fattas också be-
fäst. Om den goda viljan allena utgörde hela
människan, hela personligheten, så kunde
fasthet låta höra sig. Men det är ju, det som
mållar bevisas, att viljan allena innefattas hela
personligheten. Den goda viljan i renlighet
fuer, kan icke tillintetgöras den onda viljan
i organiskt fuer. Paulus måtte tillägna sig
sin anda Paulus, jämte den goda. Han kunde
så den ofruktbarheten, att den goda viljan blott
är dagfullbordad. Den goda viljan är en-
dast dagfullhet, icke dagfullbordad.
Här anställer jag. Det goda, som jag vill
det gör jag: då hade en sådan vilja varit
dagfullbordad. Men Egenrättfärdighet
säger sig ännu att kryphål, och säger: "Gud
ser på den goda viljan." Ja utt. Men här
det skrifvit: Det heter alltså: Den heliga
Skrift: att "Gud ser till hjertat". Mållar nu
Egenrättfärdighet inuanta, att vilja och hjert
är det samma: då blir saken ännu värre
ty då heter det, att "människans hjertat upfat-
tar icke allt ifrån ungdomen". Ett annat
och ofundligt ting är hjertat, som kan utse
faktat. Af hjertat utgå anda tankar, etc.
1018. Allt kommer nu derpå an, om Fil-
sufon kan bevisa, att viljan allena utgör
människan personligheten, nemligen den
Moralska viljan, som han tillägnar sig.
Paulus måtte uti sin personlighet inrymma
mera än viljan, nemligen det goda, det
som också hördes sig. Förmoder
att göra det goda, förde också till hans

örfärlighet, men juft denna förnämga fakenade
han. Men nu filosofen beröfva, att han, om
hisses vilja inneläts, afren ~~afren~~ förnämga att
göra ett goda? Paulus hade vilken, som filo-
sopen ser god vilja, som han fullbordade i ren-
skets för. Men detta var blott dagligtallig-
het icke daglydnad. Vi skulle ^{ja} mycket tala
om den goda viljan, om icke filosofen hade
ja många gultenar till hand, ett blanda
hant partens, och derigenom göra sin fal-
lära tröandig. Så ~~godhet~~ godhet är nu blifvit af-
Pauli Erfarenhet, till hans örfärlighet hade
afren förnämga att göra det goda, men om
den juft denna fakenade, ja kunde han icke
uppfylla dazens. Hägen är andelig, men jag är
naturlig, fald under synden. Paulus måtte
fäledes vara en hagbar ^{ja} "det enda, ja,
jag icke vill det god jag. Efter denna Erfaren-
het äro alla människors syndare hagbrutne,
och hafva fäledes en redrig karaktär." Alla
människor hafva en redrig karaktär."

1018. Ambitionen lyggen beröfva sig i viljan
som ett begär efter ära och anseende. Men
niskan vill vara ansett för hvad han icke är,
och han icke vad vilja sig för verlden. All
sin rikedom eller färdig har är om han
är agudaktig, ja vill han vara ansett för
Gudsfruktig. Han vill vara ansett för
en, tyfuen vill vara ansett för en
drickaren för mysktor, o. s. v. Men
vill i moraliskt afseende vara ansett
för dygri, fram god, ärlig, rättsfärdig,
Moraliteten vill att alla vara en

sed för en kristen, och för ett guds barn. Men
till ett guds barn kan människans icke göra
sig själv. Dertill fordras ansett kristen
guds ände med en klar. Den dadas som
anhängare påstå, att ingen människa
kan, om mera vara färdig, ja sitt nå-
dastånd, och fäledes kan icke heller någon
därlig hämnar, om och hvarvåla, En
människa är pånyttfädd och försonad
med Gud. häder och gamla och nya
Catekesen, förklara anden: "de heligas
samfund," ja, att blotta utgöres af samma
Christus, "som Gud Allena ser och känner."
dikenal har Ambitionen förledt män-
nen, att anse alla danta hedringar, på
pångt-fädda i dopet, hvar ett att
hvar en dant människa blifvit en
Christen.
1019. Om detta vare verkliga förhållandet
da skulle ju hvar och en veta, hvilken
färd är en rätt Christen. man behöfve
da endast se efter i dopboken, hvilken
är dant. väl fordras, väl ännu, att men-
skan skall förnya sitt dörelse förband
hvilket antages, vara skett vid de
första Ratchards gångar, och vilken
fordras afren nya Catekesen tjerat, och
sinnet förändring, som måtte vara
märkbar och förändring, och fäledes
måtte människans verkligt en veta,
när en färdig förändring
skall ha färdig skett, men ja färdig

in ambitionen, att den såda fram ankänga
måtte taga sin tillflykt till den lifsw och den
förfärliga Natursallgången, för att frigöra sig
vidan allt anstränging, en försummad
äng, bättring, omvändelse, och gienyttja
dessa. Chudet den Naturliga Monistiken
icke kan känna denna Christna, ja, kan
mennekan, redan i det väktas tillstånd
det känna, att han icke är förordad med
Gud. Men ambitionen uppenbarar sig
ven då i hennes vilja, såsom ett begär
att dölja sitt wola tillstånd. Han fruktar
för denna Christna, som vilja under
förfärliga kunneg följa tillstånd.

1020. Ennå en uppenbarar sig: viljan
som ett begär efter rikedomar, hvilket
är Aldeles omöjligt, vi kunna icke kalla
den för genig, som famlar, för att få, har ho-
nam är ambitionen den rådande passionen.
Den är icke heller genig, som famlar,
för att sedan få göra oss förtrogenhet,
in sådan vill njuta sig, af sina väl
af sina förtrogenhet penningar. Men
den är genig, som famlar för, att frans
mar det icke till hvilket ändamål.
Gonigheten faller lika väl på den fattige
som på den rike. Mången fattig tigg
ihop, och summa penningar, och bör af kunn
gen vid sina städer. Den rike genig be-
kan aktas, tas angäst till ett för sin
närhet, o. i. v. Ingenjela låter samvete
bestämmande priset.

1021. Under upmärksamhet: viljan ett begär, att
kunnas. Denne känd för förmåttel woli-
gen updraget att den wolsliga dagen
att verkställas, detsamma icke den upmärksam
känneg hjälps; hvilket verkare kunn
driften, har på viljan, kapua vi redan
kunnat. Huruvida pyruerens ett passiva
organ, kan icke en bestämmande gen att
desa affilnings organer, icke äro u-
tan verkare, ja, den afriqz organismen
kunnas vi följa af detsamma, och. Huru-
pråpas hjertans och ren på kunn
ran. Detta är icke såsom mängden
de förfärliga sig en betydelselös bild.
Det är ömmanstare obförmått, att dagen
in skriften i hjertans taplas af kunn, drif
ver sinens gasiska storket.

1022. När vi psykologier betrakta den
frans Elementerna, så finna vi, att
desa Elementes affilings frans, passion
organerna, i magen, leveraren, hjertan
pyruerare och på kunn. Dessa passion
Elementes inskrifna i bladet, verkare
förfärliga på hjertat, hvilket är den kunn
stämmande primären: mennekan.
Ifrån hjertat följa passioner, Elementes
na med bladet till pyruerare, och up-
märksamhet de de attfärliga kunn och
begär, som vi försumma. Huruvida
Exempel pyruerare, har en kunn
kan på hjertat, och annan verkare
na för kunn, ja, har kunn det

1028. Egaisnæren uppmærksom sig: Færneft
tel, þann er Sole er det afþræta "Jaget"
eller fjelget, den på intet tvivlende tær-
reten, uten abjekt uten subjekt. Dette
flara Jag her uti Silafafens Færneft
þannu det sig tell er flara þvælfte
flara Sila myggar, uti flækar Kæmle.
Uti Færneft þannu træder Jaget. Iir
allgiltigket: Jaget blifur gæmle. Fær-
neft Gudam liz. Gudam Færneft

1025. Vidare fränträder Egoismen i förnuft
tet som en Ide, som jagets självständighet
och positiva frihet, hvilken Ide vidare
utvecklas af förnuftet, och denna fri-
het fränträder flattigen genom vilja

"Fria fjälfjälkänning till det goda" cito fin
allmogens önsket sommar Revolutionärer och
politiska slaboer. "Vi hafve ingens trålar
när vi äro fria påskel." Det är nesligt
att millioner fria varellan frala tråla un-
der jondas Tyranner. Vi talor Rabulisten.
När kan krammer rikstigt på tre guant.
Men den Rättfäliga frihetens Kämran
Känna ike till den andeliga friheten
och kunna ike karmas denafver att
Närmare gos millioner Meniffkarnä
te vara djefullen trålar. Oppfyres ^{med}
att de "huggomonsaffäre" för hafva en om
till Regent.

deduktion hufva, att det iika var hans person-
lige, för när förklarad af Särstagsble-
det, retas "Drofta Embettis" nädighets akt
ja denna grund blef det en giltigt för
konans, att Upriktthetens Drofta Embettis nädig-
het. Ja! che Traal che ätt en stor god
akt med dig as intet bekräftar.

1028. Hvad friheten beträffas, ja möter oss
den stora främskheten att man
få sin fri i naturligt. Men så be-
räknar af en moraliskt 'närvarande'
dignitet i angående, främst att kan

1029. Nu fäster förnuftet sig på Guds-
när, och nytnas sina lifliga
aganden. Hur viga vi påstående
känslor förmoda. Men i men-
skheten? Vett du inte att men-
skhet är skriftig? (Hegel). och där, fäst
fästade men-
skheten? (Jac. 3. 9). "Den naturliga men-
skheten påstår sig att vara en
utan att förstå. Men den förstår
att afren. men det godt är nedslut
i människans natur." Aftonbladet
får 1849. No 228. Således blir Skansen
fäst på den Apollonin Guden, och det
att Gud, befunnet i all ronder flytt.

1030. Det föreföll, att alla vunderen som
kallas himna sig djupt förstås af sådana
giftiga fruktbarhet, som Yokohamas läga-
ren och skriften, niktade mot ja-
danne, ty pekade man på en gammal
känd ja manns bar. Den naturli-
ga menneiskan är mycket mer
en fruktbar, än, här kunde, en
när är i fara, att ge en nå; det kunde
de, man ja på jorden. De kunde
icke finna något förne bratt mot
Guds än fruktbar, medgiftande,
att man var Guds Son. Det är
i denna dag har man sett många ar-
tign, och dygdes bara intaga, så som
förmaning, som någon Christen

understås sig, att kalla sig på Guds barmh.
1031. Att visligen i moraliskt afseende
är en markant, derans vittnes vittnar.
men Färnisset kan icke tillräckligt
ledes av i moraliskt hänseende, för-
nad vanligt, såsom att människans
de. Ty med den moraliska, eller rättens
moraliska närvarandeheten i angan-
skapet, ställer Färnisset den fria viljan
i moraliskt, och med det elaka kris-
tat i anganskapet, ställer Färnisset den
goda viljan i moraliskt. Människan
har ett rent Färnisset och en fri
vilja. Och kan nätt användas den
Gudsomliga frihet, som präparen
nedlaggt i Färnisset, så kan han
icke misstaga sig: med blott Färnisset
har han den Gudsomliga viljan be-
stämme. Med Färnisset till bestämning
kan icke komma i närhet och afse-
het ^{om} det nätt. Med friheten i viljan
kan ^{han} också gå ut det nätt, ty att den
Färnisset säges: den kan, kan också viljan
kunna.

1032. Alltså kan människan be-
stämme viljan, om han vill.
Genom Färnisset så kan den nätt
afse-ningens om det nätt, och genom
den fria viljan kan han gå ut
nätt, och då kan det gör, blifver
kan icke punkteta på ar på ar eller

effektiverings i en annan värld; ty "dessa
belämnar sig själv och när det gäller
belämnar". På detta sätt, så som man
ett rätt moraliskt vände: fira
egna ägan, och detta ~~en~~ samma vände
kan ingen därlig mått framtida henne.
Gifliga smådelar vet den dygde, att
jätta sig öfver. o. fr. Resultatet af dessa
bedröfliga sätter blir sådant, som den
naturliga människan gör en vill
kapital. "Den som nätt adlar sitt Färnisset
och försäkras för viljan, kan också
sin moraliska bestämme, utan
ett kunna andra saker, än den ska
parar nedlaggt. Färnisset, och
utan att kunna Färnisset verkst.
(A. A.). Vi så öfver denna, att den mo-
raliska viljan, som är nedlaggt. Fär-
nisset, bestämmer människan, mora-
liska kanateta, således icke den. subjektiva
viljan, som är avsedd och Gud, och med
frälsning. Hvad är det då för nätt, att
blifva ofrig. När människan har en
god vilja, så kan han också en god kan-
ta. Vilken kan då kanas kanne kan-
nes moraliska vände? Ingen an-
nan än djupare, som icke kan
kunna, att någon annan är god,
När kan själv icke är god.

1033. Ja i djupare. Vilken är det, som
tror på djupare? Ibland andra prä-
lignar kan man öfver tillat på, att

1034. men emman den matrona och vent
den ikke traspä någon djupul, ja äs
dit likuäl den kändsmannens, som
regnar veltens; det äs utgå från
sinn gifnes den ärlige tyfven, dess
den. • dygdiga karar, och den
mycketa pyttmännens dens maraki-
ska nänder. Djupulens vassa
gonna veltens den pärmarren,
eller den ännu, att vana pärmtig
och fri; ja till och med dygdig
mannifskap vana uten att föla
sig, med djupulen, ty djupulen
är fullt ett Ideal af dygd. Hans vill
villt ikke offnärmed sina traga
tynare med några fastigheter, eller

obegripeliga föreställningarna om Samvetsynal
 och Björntungor i en annan värld; nej,
 vi ha inte. Han är på det bekant, att
 han vill och med Björntungor och de
 ge verlds medborgarna med kyrkan
 och är, frid och fridhet i en värld
 i synnerhet möte där, för den med
 ena för friheten, nästan på sinas med-
 borgarna skänker och tackfärd i
 en bättre värld.

1035: att Djefundens är en fastträfflig
 dygde Kanare och moraliskt, det är inte
 på mycket, att undna på, men att
 han alltså varit bred kättas på
 han påstås Evangelium inte bara
 som Dnestra, det skulle låta mera
 skönt, om vi inte hade sett det
 med ena ögon. Menisthan kan
 naturligtvis genom Christenheten
 fått en tilläknung uti sitt moraliska
 värde. Lika klart så som dygdet
 och fram, för den naturliga men-
 niskan ett näst moraliskt vär-
 de i sina egna ögon, men även
 genom Kristus och medlen
 af Kristi kyrka och församling,
 måste menniskan få ett ännu
 högre värde i sina egna ögon. Ty
 hvarken är det väl, som vill blifva
 ansett för en kättas? Inger, om
 det skulle påfalla något.

